

dosar nr. /2009
OPERATOR DATE CP 4481

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BRĂILA SECȚIA COMERCIALA
SI CONTENCIOS ADMINISTRATIV
SENTINȚA Nr. 471/Fca

Ședința publică de la 2010
Președinte –
Grefier –

La ordine fiind pronunțarea acțiunii de contencios administrativ formulată de reclamanta , cu sediul în , județul Brăila, în contradictoriu cu pârâta **M.F.P. – A.N.A.F – Direcția Generală a Finanțelor Publice Brăila**, cu sediul în Brăila, str.Delfinului nr.1, județul Brăila, având ca obiect contestație act administrativ fiscal.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 2010 ale căror susțineri au fost consemnate prin încheierea de la acea dată care face parte integrantă din prezenta hotărâre, când instanța, în temeiul art.260 Cod procedură civilă a amânat pronunțarea la data de 2010.

TRIBUNALUL

Asupra cererii înregistrată pe rolul acestei instanțe sub nr. /2009, reclamanta , în contradictoriu cu pârâta Ministerul Finanțelor Publice – ANAF – Direcția Generală a Finanțelor Publice Brăila, a formulat contestație împotriva Dispoziției nr. 2009 și a tuturor actelor anterioare, respectiv raportul de inspecție fiscală nr. 2008 și decizia nr. 2008 și dispoziția nr. 2008, solicitând anularea acestora ca nelegale și netemeinice.

În motivarea contestației s-a arătat că în mod greșit s-a apreciat de inspectorii fiscali că în situația în care s-a aflat, respectiv omiterea de la utilizare a unui carnet de facturi fiscale se impune estimarea unui baze de impunere care a condus la stabilirea datoriei prevăzută în Decizia nr. 2008. Astfel, a precizat reclamanta, potrivit art.67 alin.2 din O.G. nr.92/2003, estimarea bazei de impunere se face numai în situațiile pe care legea le prevede expres, acestea fiind limitativ prevăzute de normele metodologice de aplicare a codului de procedură fiscală.

A considerat reclamanta că nu îi sunt aplicabile prevederile referitoare la estimarea bazei de impunere și calculul unor obligații fiscale întrucât societatea a depus regulat și conform prevederilor legale declarațiile și celelalte raportări fiscale, a colaborat cu organele fiscale și a pus la dispoziție toate documentele necesare în vederea stabilirii situației de fapt fiscale și nu a

obstrucționat sub nici o formă activitatea inspecției fiscale, a organizat , condus conform prevederilor legale activitatea de evidență fiscală, aspecte reținute chiar în raportul de inspecție fiscală. Totodată, a menționat reclamanta, nu era necesara refacerea documentelor dispărute sau pierdute (pct."d" din Norme) întrucât formularele de facturi fiscale din carnetul seria () nr. () nu aveau calitatea de documente justificative, de acte contabile sau fiscale întrucât nu au fost completate sau utilizate în operațiuni comerciale, fiind pierdute ca formulare. De altfel, a arătat reclamanta, situația formularelor numerotate pierdute sau constatate lipsă este reglementată de art.12 din H.G. nr.831/1997 – Anexa 1B care nu cuprinde vreo sancțiune față de agentul economic.

În opinia reclamantei, și quantumul veniturilor realizate este eronat apreciat de organul de control întrucât pentru aceasta trebuia ca societatea să dețină un stoc de marfă suplimentar față de cel din evidența contabilă care să fi fost dobândit fără forme legale sau să existe o lipsă în gestiune egală cu nivelul cheltuielilor în sumă de () lei. Or, cu ocazia inspecției fiscale nu s-au constatat situații de natura detinerii de mărfuri fără documente legale iar inventarierea stocului de mărfuri a reliefat o lipsă de gestiune în quantum de () lei (formată din bază impozitată () lei și TVA de () lei).

La primul termen de judecată, reclamanta, prin apărător, a depus la dosar un referat în combaterea concluziilor raportului de inspecție fiscală nr. () .2008 pentru susținerea contestației introductive în care au fost detaliate situația de fapt și prevederile legale considerate a fi aplicabile în cauză.

Reclamanta a formulat și cerere de suspendare a executării actelor administrative considerând că sunt întrunite condițiile prevăzute de lege, respectiv caz bine justificat și prevenirea unei pagube iminente.

Cererea a fost soluționată prin încheierea din data de () .2009 care, urmare a declarării recursului de pârâtă, a fost casată prin decizia nr. () .2010 a Curții de Apel Galați, dispunându-se trimiterea cauzei spre rejudecare la aceeași instanță. S-a reținut de instanța de control judiciar că se impune stabilirea quantumului cauțiunii și plata acesteia în vederea analizării admisibilității cererii de suspendare a actelor administrative contestate.

Prin întâmpinarea formulată în termen procedural, pârâta Direcția Finanțelor Publice a județului Brăila a solicitat respingerea ca nefondată a contestației întrucât actele administrative au fost emise pe baza informațiilor reieșite din documentele puse la dispoziție în timpul controlului, consemnate în raportul de inspecție fiscală și în anexele acestuia. Referitor la stabilirea quantumului veniturilor realizate de reclamantă s-a precizat că aceasta, deși cunoștea încă din data de () 2006 că facturierul în discuție lipsește, nu a procedat la declararea nulității lui în Monitorul Oficial astfel încât s-a creat suspiciunea utilizării în fapt a facturilor fiscale pentru vânzarea mărfii și a omisiunii cu știință a înregistrărilor în contabilitate. Or, a precizat pârâta, consecința fiscală a acestei constatări a fost denaturarea de către reclamantă a

veniturilor, cheltuielilor rezultatelor fiscale și T.V.A. motiv pentru care s-a procedat la estimarea bazei de impunere pentru care s-au avut în vedere media veniturilor impozabile realizate prin utilizarea carnetelor de facturi fiscale, precedent și ulterior celui constatat lipsă.

La prima zi de înfățișare pârâta a invocat excepția de inadmisibilitate a acțiunii având în vedere prevederile art.6 alin.2 din Legea nr.554/2004 întrucât reclamanta a formulat două căi de atac împotriva aceluiași acte administrative.

În apărare, reclamanta a susținut că această excepție trebuia invocată prin întâmpinare astfel încât, nemaifiind una de ordine publică, este tardivă.

Analizând cu prioritate excepția de inadmisibilitate a acțiunii invocată de pârâtă potrivit art.137 alin.1 din Codul de procedură civilă, tribunalul o va aprecia ca întemeiată pentru următoarele considerente:

Anterior introducerii prezentei acțiuni, reclamanta în condițiile art.208-209 din Codul de procedură fiscală, a formulat contestație administrativă împotriva Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr. 255/10.2009 emisă de D.G.F.P. Brăila – Activitatea de Inspecție Fiscală care a fost soluționată prin Decizia nr. 255/10.2009 de A.N.A.F. – Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Brăila.

Se observă că Decizia nr. 255/10.2009 emisă în termen legal constituie modalitatea de soluționare definitivă în sistemul căilor administrative de atac, putând fi contestată ulterior, la instanța de contencios administrativ competentă conform dispozițiilor art.218 alin.8 din O.G. nr.92/2003.

Reclamanta nu a respectat aceste prevederi legale întrucât prin cererea dedusă judecătii s-a formulat contestație împotriva aceluiași acte administrative analizate în calea administrativ – jurisdicțională și nu împotriva Deciziei nr. 255/10.2009 emisă de A.N.A.F. – Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Brăila.

Or, potrivit art.6 alin.2 din Legea nr.554/2004 „actele administrative susceptibile, potrivit legii organice, să facă obiectul unei jurisdicții speciale administrative pot fi atacate la instanța de contencios administrativ, cu respectarea dispozițiilor art.7 alin.1, dacă partea înțelege să nu exercite procedura administrativ – jurisdicțională”.

În condițiile în care reclamanta a înțeles să exercite în cauză procedura administrativ – jurisdicțională prin formularea unei contestații soluționate prin decizia nr. 255/10.2009, instanța constată că acțiunea în contencios administrativ formulată împotriva aceluiași acte administrative dedusă judecătii este inadmisibilă datorită exercitării a ambelor căi de atac, atât cea specială – prevăzută de O.G. nr.92/2003 cât și cea generală – prevăzută de Legea nr.554/2004.

Totodată, se observă că doar Decizia nr. 255/10.2009 emisă de DGFP Brăila în soluționarea contestației administrative putea face la acest

moment obiectul controlului judiciar, în conformitate cu dispozițiile art.218 alin.2 din Codul de procedură fiscală și art.6 alin.2 din Legea nr.554/2004.

Tribunalul va înlătura susținerea reclamantei privind tardivitatea invocării excepției întrucât potrivit art.136 din Codul de procedură civilă, doar excepțiile de procedură cu excepția celor de ordine publică care nu au fost propuse în condițiile art.115 și art.132 nu vor mai putea fi invocate în cursul judecății, inadmisibilitatea fiind o excepție de fond și nu una de procedură.

Având în vedere cele expuse mai sus, instanța va admite ca întemeiată excepția invocată și, în consecință, va respinge ca inadmisibilă acțiunea formulată de reclamantă în baza art.137 alin.1 din Codul de procedură civilă în referire la art.6 alin.2 și art.18 alin.1 din Legea contenciosului administrativ nr.554/2004.

Reținând că cererea principală este inadmisibilă, fapt care conduce la neanalizarea actelor administrative pentru stabilirea cazului bine justificat prevăzut de art.15 în referire la art.14 și art.2 lit."t" din Legea nr.554/2004 instanța urmează să respingă ca nefondată cererea accesorie de suspendare a actelor contestate.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE**

Respinge ca inadmisibilă acțiunea formulată de de reclamanta [redacted] cu sediul în [redacted], județul Brăila, în contradictoriu cu pârâta **M.F.P. – A.N.A.F – Direcția Generală a Finanțelor Publice Brăila**, cu sediul în Brăila, str.Delfinului nr.1, județul Brăila.

Respinge ca nefondată cererea de suspendare a executării actelor administrative contestate.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședință publică, azi, [redacted] 2010.

Președinte,

Grefier,

Red. [redacted] ✓.

Dact. [redacted]

.2010